

Ono mě myslí - Ono mě tká - Ono mě působí II

Esoterní hodina, Mnichov, 28. listopadu 1912

Dnes je mým úkolem, abych na základě okulturních zkušeností promluvil o pokroku, jehož dosahujeme díky cvičením. Mnozí z vás budou správně provádět své meditace, také po nich dokáží navodit klid, který je nevyhnutelný, aby jako výsledek meditace do naší duše vstoupily myšlenky a city nebo i zření*, budou to provádět po celé roky a možná budou mít pocit, že stojí přesně na tomtéž místě jako na začátku. A přesto tomu tak není. Je třeba pouze říci, že naprosto hlavní věcí je, aby esoterik věnoval svému duševnímu životu pozornost; neboť ten je natolik intimní, že jeho pozornost musí být velmi bystrá, chce-li všechno vnímat.

Když se po meditaci, kterou jsme právě velmi svědomitě a dobře provedli, věnujeme běžnému všednímu životu, například se myjeme a oblékáme, je naše vědomí soustředěno na tuto činnost. Tehdy se nám může stát, že budeme mít třeba pocit: teď jsem svou činnost vykonával zcela mechanicky a myšlenkami jsem byl někde jinde. A když se zaměříme na to, co dělaly naše myšlenky, můžeme získat pocit jakoby lehounkého snu, jako kdybychom nemysleli my, nýbrž jako by v nás myslelo to, co táhlo naší duši. Budeme-li něco takového pozorovat, budeme mít víc a víc pocit, že se v nás děje něco, na co můžeme uplatnit mantrická slova: *Ono mě myslí*. Budeme-li si tato slova říkat či myslet v každodenním životě při každé příležitosti, jež nám přinese tichou chvíli, začneme si uvědomovat, že nám pomáhají, podporují nás v duševním životě. Jen při tom musíme striktně dbát na jedno: Když si je takto říkáme, ba i když si je jen myslíme, vynoří se v nás pocit zbožnosti, a tento pocit s nimi musíme spojovat pokaždé, když si je říkáme nebo myslíme. Bylo by chybou, kdyby si někdo tato slova neříkal vůbec, aby je nevyšlovl v nesprávném duševním naladění; nýbrž je třeba se cvičit v

* Ve smyslu uzřeného, nadmyslovým zřením pozorované skutečnosti; v něm. orig. *Schauungen*. (Pozn. překl.)

tom, abychom s nimi spojovali tento pocit zbožnosti. Získáme pak pocit, že to, co v nás myslí, je příbuzné našemu Já, že v nás myslí vznešené bytosti, které nám ho daly. Exoterikům to má být vyloženo ve slovech mysterijního dramatu: „V tvém myšlení žijí myšlenky světů.“ (Pro esoteriky se to vyjadřuje mantrou: *Ono myslí mě.*)

Druhá věta, která má mantrický charakter a která nám může při správném použití pomoci, je [věta]: *Ono mě působí.* Víme, že v nás a skrze nás působí všechny hierarchie, že bez nich bychom nebyli nic, a proto by bylo dobře, abychom si čím dál více uvědomovali, že jsme zcela jejich dílem. A to spočívá v mantrických slovech: *Ono mě působí.* Tato slova máme myslet a vyslovovat s pocitem posvátné úcty, pokory a bázně. - Ve svaté knize *Bhagavadgíta* máme názorné vyličení v rozhovoru mezi Krišnou a Ardžunou [z něhož vyplývá], že máme plnit své předepsané povinnosti, ve své duši nicméně uchovávat bdělý cit pro působení božstva v nás. V žádné jiné svaté knize, a to ani křesťanské, se na to neupozorňuje takovým způsobem, jako v této vznešené písni. Krišna tu říká: Buď válečníkem nebo knězem nebo obchodníkem atd., podle toho, k jaké kastě náležíš, a vykonávej svou práci svědomitě, neboť k této činnosti tě přivedl tvůj osud. Svým Já však stůj nad svou prací a cit' se spojen s božstvím.

Třetí věta vyplývá z pocitu, který si musíme osvojit, když si uvědomíme, že do nás proudí síly z celého vesmírného prostoru, že hlavu máme odsud, končetiny odtamtud, že máme všechny své orgány z různých stran a že jsou odtud také řízeny. To vyjadřujeme v mantrických slovech: *Ono mě tká.* A tato slova máme říkat a myslet jen s pocitem hluboké vděčnosti.

Tedy: *Ono mě myslí se zbožností*
 Ono mě působí s pokorou a úctou
 Ono mě tká s vděčností

Tyto pocity vděčnosti můžeme ještě zvýšit a podpořit, když se ráno vracíme do fyzického těla a řekneme si: Vracím se do něčeho, co jsem si neutkal já sám; nemohl bych se z bezvědomí vnořit do vědomí, kdybys ty, otcovský duchu, mi k tomu nestvořil toto tělo, a za to ti v pokorné bázni děkuji.

Svou meditaci můžeme provádět tak, že získáme pocit: Nejsem to já, kdo myslí, nýbrž *Ono myslí mě*. Jako se mezi narozením a smrtí ráno noříme do svého těla, abychom získali vědomí, tak se musíme v okamžiku smrti také do něčeho vnořit, abychom získali jisté vědomí, a tím je Kristus.

To nám říká průpověď: *Ex Deo nascimur* - ráno se skrze otcovského Ducha noříme do svého fyzického těla; *In Christo morimur* - v bráně smrti se musíme vnořit do Krista-Ducha; *Per Spiritum Sanctum reviviscimus* - abychom v Duchu svátém povstali k [novému] životu.

Rudolf Steiner

GA 266/II